तश्च परिभ्रमन् वने सैन्यद्वयसङ्ग्रामभूमिमपश्यत्। तस्यां च दुन्दुभेः पतितस्य वायुवशादुद्धतशाखाग्रैर्हन्यमानस्य शब्दमशृणोत्। अथ नु भितहृदयश्चिन्तयामास। अहो विनष्टो ऽस्मि। तद्यावन्नास्य प्रोच्चारि तस्य दृष्टिगोचरे गच्छामि। तावदन्यतो व्रजामीति। अथवा नैतद्युज्यते सहसैव पितृपर्यायागतं वनं त्यक्तुं। उक्तं च। ५

भये वा यदि वा हर्षे सम्प्राप्ते यो विमर्शयेत्।
कृत्यं न कुरुते वेगान्न स सन्तापमाप्नुयात् ॥१२२॥

तत्तावज्जानामि कस्यायं शब्द इति। धैर्यमालम्ब्य व्यमर्शयत्। याव न्मन्दं मन्दं प्रतिगच्छति तावद्दुन्दुभिमपश्यत्। यावच्छाखाग्रैर्वायुव शाद्धन्यते तावच्छब्दं करोति। अन्यथा तूष्णीमास्ते। ततश्च सम्यक् प १०
रिज्ञाय समीपं गत्वा स्वयमेव कौतुकादताडयत्। भूयश्च हर्षादचिन्तयत्। अहो चिरादेतदस्माकं महद्भोजनमापतितं। तन्नूनमेतन्मांसमेदोऽसृग्भिः पूरितं भविष्यति। ततः परुषचर्मावगुण्ठितं कथमपि विदार्य एकदेशे छिद्रं कृत्वा संहृष्टमनाः प्रविष्टः। परं चर्म विदारयतो दंष्ट्राभङ्गः स ञ्जातः। अथ तद्दारुचर्मविशेषमालोक्य निराशीभूतः श्लोकमेनमपठत्। १५

पूर्वमेव मया ज्ञातं पूर्णमेतद्धि मेदसा।
यावत् प्रविश्य पश्यामि तावच्चर्म च दारु च ॥१२३॥

ततो न शब्दमात्राद्भेतव्यं। पिङ्गलक आह। भो पश्यायं मम सर्वो ऽपि परिग्रहो भयाद्याकुलमनाः पलायितुमिच्छति। तत् कथमहं धै र्यावष्टम्भं करोमि। सो ऽब्रवीत्। स्वामिन् नैषामेष दोषः। स्वामि २०
सदृशा भवन्ति भृत्याः। उक्तं च।

अश्वः शस्त्रं शास्त्रं वाणी वीणा नरश्च नारी च।
पुरुषविशेषं प्राप्ता भवन्ति योग्या अयोग्याश्च ॥१२४॥

तत् पौरुषावष्टम्भं कृत्वा त्वं तावदत्रैव प्रतिपालय। यावदहमेतच्छ ब्दरूपं ज्ञात्वागच्छामि। ततः पश्चाद्यथोचितं कार्यमिति। पिङ्गलक आह। २५